

Buletin Ortodox 29

MISIUNEA SFANTA MARIA SI SFINTII MARTIRI BRANCOVENI

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

Vizitati website-ul: www.sfmariakitchener.com

si pagina noastra de facebook: [Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni](#)

Suntem in era Duhului Sfânt.

Duminica vindecarii lunaticului

“În vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-L: Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine! Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o

parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-l vor omorî, dar a treia zi va învia.” (Matei XVII, 14-23)

Iudeii credeau ca “lunaticii” erau predispuși pe timp de luna plină la episoade de tulburare demonica. Asa era si copilul din Evanghelia de mai sus, care se manifesta bezmetic, motiv pentru care total sau apeleaza la ajutorul lui Iisus. Ne atrage atentia un detaliu: acela ca total apelase si la ucenicii Domnului, insa acestia nu l-au putut vindeca. Ori vindecarea vine intotdeauna de la Dumnezeu si nicicum nu poate veni de la om. Sau poate vindeca si omul, inasa numai omul in calitate de intermediar al Domnului. Hristos reclama intai lipsa de credinta a ucenicilor Sai, iar pe de alta parte, Domnul Iisus subliniaza faptul ca astfel de cazuri cer eforturi omenesti suplimentare precum : postul si rugaciunea. Deci, solutia vindecarii noastre vine intai prin credinta, iar apoi prin post si rugaciune. p.didel

Materialul de mai jos e o radiografie lucida a comportamentului credinciosilor din comunitatile parohiale de azi.

❖ Ortodoxia lunatică (fragment)

de Marius Iordachioaie

„De-a lungul întregii sale vieți creștinul lunatic fuge de focul vieții lumești în apa Bisericii, iar de Focul Duhului Sfânt, în apa vieții lumești. Caracteristica fundamentală a acestei „ortodoxii de circumstanță și de supraviețuire” este, inevitabil, individualismul. O sută de oameni dacă intră în biserică, vom avea de fapt o sută de „schituri-dintr-un-om” care slujesc autonom, fiecare axat pe rezolvarea unei anumite situații existențiale specifice. Și numim această ceată de năpăstuiți, de însingurați în mulțime, fiecare izolat în povestea lui, fiecare zbătându-se solitar ca să nu se înece în necazul lui, cu numele sfinte date de dragostea și jertfa lui Hristos: Biserică, Casa lui Dumnezeu, Trupul lui Hristos... În toată idilica imagine (...) lipsește ceva esențial: Biserica însăși ca adunare a credincioșilor, cele 99 de oi solidare cu oaia mușcată de lup. Unde este turma? Oare ceea ce vedem în biserică, duminica sau de sărbători, e un grup de ucenici care se iubesc unii pe alții cum i-a iubit Hristos sau doar o gloată cu interese temporare? Unde este comunitatea care trăiește mărturisind și celebrând o altă Viață, nouă, cerească, pe care și-au asumat-o ca mărturisire continuă, cotidiană, a lui Hristos și ca solidaritate organică, manifestă, cu fiecare mădular încercat? Unde este iubirea de Dumnezeu și aproapele ca stil de viață, deopotrivă privat și public? Unde sunt faptele, acțiunile care arată o susținere a unui mădular al bisericii locale prigonit și abuzat de vreun baron local sau de autorități? La noi e ușor a vedea Împărăția cea dinlăuntrul oamenilor: în icoane și în marii nevoitori contemporani. Dar Împărăția cea din mijlocul nostru, chipul Împărăției ivit din dragostea frățească, este aproape de negăsit, mai ales în parohii... Avem o cultură duhovnicească axată pe crearea de individualități speciale, de sfinți, puternic vizibilă în spațiul monahal; dar e o mare și tragică absență, limpede mai ales în spațiul parohial, a unei culturi duhovnicești creatoare de comunități vii, inspiratoare a unei iubiri frățești, reale, între mireni.

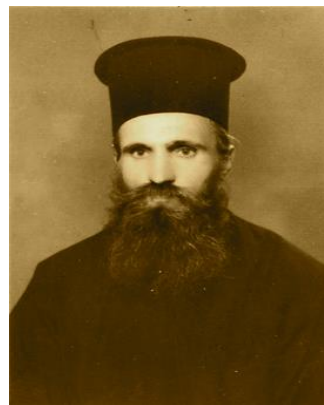

Avem credincioși, dar nu avem decât arareori Biserică, în sensul de comunitate, de Trup concret, palpabil, al lui Hristos. Avem doar 50 sau 100 de oameni care se roagă în același spațiu și în același timp. Dar ar fi destul să ne privească cineva când ieșim din biserici ca să vadă ce comunitate suntem... Sau să cerceteze în ce măsură acești 50 sau 100 de oameni se mai văd și pentru ce, în cursul săptămânii. (...) „Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm.” Fiecare Liturghie este o chemare la o altă Viață, la a fi un alt Om, toți Un Om, o singură credință, o singură simțire, un singur cuget și o singură dragoste: a lui Iisus Hristos. Fără această lucrare, fără o predare și o participare din inimă și din rărunchi la această lucrare dumnezeiască, Liturghia face să sune inima noastră ca o toabă de tinichea: picăturile de har, de energie curățitoare, regeneratoare și unificatoare, căzând pe acoperișurile de tablă ale egoismelor! Acest sunet metalic, strident, al inimilor de „de aramă sunătoare și chimval zăngănitor” e acoperit la Liturghie de vocile preotului și ale corului. Dar degrabă le descoperă Spovedania și, mai ales, absența de la Împărtășanie. Și mai degrabă le descoperă necunoașterea Scripturii, adică a ceea ce gândește și vrea Dumnezeu... Dar câți preoți rup vraja spunându-ne: ”Nu-L cunoașteți pe Hristos, oameni buni! Habar n-aveți, cu mintea, și mai ales cu inima, Cine și cum este El! ȘI, MAI ALES, CE VREA EL! Și aveți pretenția că știți ce e creștinismul, la ce folosește și cum să-l trăiți! NU VĂ INTERESEAZĂ HRISTOS, CI DOAR CE PUTEȚI CÂȘTIGA DE PE URMA LUI! APOI, DACĂ, ÎN CALITATE DE CREATOR și MÂNTUITOR VĂ REVENDICĂ FIINȚA, ÎL PĂRĂSIȚI! ȘI, DACĂ INSISTĂ, ÎL RĂSTIGNIȚI! Dar creștinismul este dragoste sau nu este deloc! Iar dragostea este o relație dezinteresată de cunoaștere și de unire a unor persoane, fiecare urmărind fericirea celuilalt...” Elementul definitoriu al unui creștinism viu, autentic, este misionarismul continuu ca expresie practică a bucuriei de a fi creștin, de a aparține lui Hristos. (...) Dacă Biserica ar fi o comunitate de dragoste evanghelică, am avea o foarte puternică activitate misionară. Mai direct spus: am fi noi „călare” pe societatea civilă cu Evanghelia (nu cu CIP-uri, naționalisme și alte chestii anti-sistem), iar nu falșii ei reprezentanți ar fi călare mediatic pe Biserică. (...)

(fragment din materialul “Ortodoxia lunatica”, autor: Marius Iordachioaie, anul 2015, sursa: www.doxologia.ro)

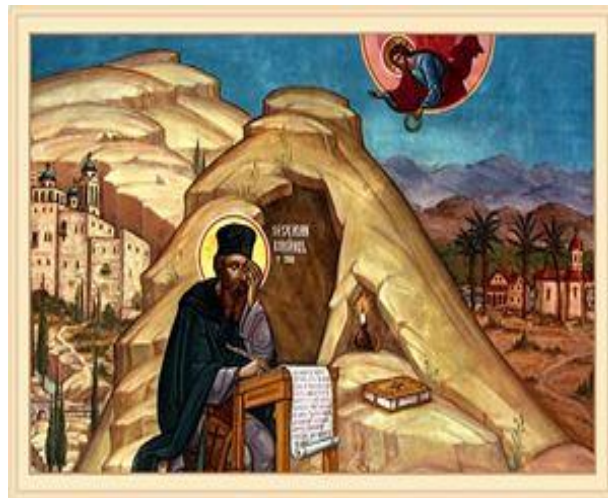
+ Sfantul Ioan Iacob Hozevitul (5 august)

S-a născut la 23 iulie 1913 într-un sat de pe malul Prutului, Crăinici, comuna Păltiniș, județul Botoșani, într-o familie de țărani foarte credincioși, anume Ecaterina și Maxim Iacob, fiind singurul copil la părinți. Din botez s-a chemat Ilie, iar în familie i se spunea „Iliuță”. La 6 luni de zile de la naștere, mama pruncului Ilie își dă sufletul. După doi ani, moare și tatăl său în război, în toamna anului 1916, rămânând orfan de amândoi părinți. El este îngrijit timp de zece ani de bunica sa, Maria Iacob, care de timpuriu i-a semănat în suflet tainele credinței, învățându-l de mic cu rugăciunea, postul, cercetarea bisericii și respectarea rânduielilor creștinești. În 1923 a decedat și bunica, lăsând pe micul Ilie cu totul orfan și lipsit de mângâierea părinților și a bunicilor. De acum, copilul este luat în grija unchiului său, Alecu Iacob, care avea acasă șase copii. Primii ani de școală îi face în satul natal, iar între anii 1926-1932 urmează gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” la Lipcani-Hotin și liceul „Dimitrie Cantemir” la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală. Dorul spre Împărăția lui Dumnezeu și al vieții pustnicești, după exemplul și pilda Părinților care au trăit în pustie, a atras din tânără vârstă pe cel ce a primit numele de botez Ilie, la viața monahicească. În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!” Din clipa aceea nu a mai avut odihnă în suflet. În vara anului 1933, cerând binecuvântarea duhovnicului său, tânărul Ilie și-a luat cărțile sfinte, crucea și icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de duminică, și, călăuzit de Duhul Sfânt, a intrat în obștea Mănăstirii Neamț, unde face ascultare, la infirmerie și la biblioteca mănăstirii. Între anii 1934–1935 își satisface stagiul militar la Dorohoi, în Regimentul 29 Infanterie. După terminarea stagiului militar, se reîntoarce la mănăstire, continuând aceeași ascultare. La 8 aprilie 1936, în Miercurea Mare, rasoforul Ilie Iacob este tuns în monahism de arhimandritul Valerie Moglan (viitor arhiereu vicar la Iași), în biserica mare a mănăstirii cu hramul Înălțarea Domnului – ctitorie a voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt – primind, potrivit pravilei călugărești, un nou nume, cel de Ioan. Naș și părinte duhovnicesc i-a fost ieromonahul Ioachim Spătarul, egumenul schitului Pocrov, unul din cunoscuții călugări moldoveni cu viață îmbunătățită. Dorind viață pustnicească și arzând cu inima pentru Hristos și pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pățimit și a înviat Domnul nostru Iisus Hristos, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Țara Sfântă împreună cu alți doi monahi din lavră, Claudie și Damaschin, în noiembrie același an. După ce se închină la toate Sfintele Locuri și sărută Crucea Golgotei și Mormântul Domnului, cei trei călugări se retrag să ierneze în obștea Mănăstirii Sfântul Sava din pustiul Iordanului. Apoi, însoțitorii săi întorcându-se la Mănăstirea Neamț, fericitul monah Ioan Iacob se nevoiește, în continuare, în Lavra Sf. Sava cel Sfânt de lângă Betleem, timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli și încercări de la oameni și de la diavoli. Prima ascultare în obștea Sfântul Sava a fost cea de paraclisier. Cuviosul Ioan avea mare evlavie pentru biserică și sfintele slujbe. Făcea prescuri, menținea curățenia și suna clopotul de slujbă.

De asemenea păstra o atmosferă de iubire, de smerenie și milă față de toți. Avea și ascultarea de infirmier al mănăstirii și îngrijea cu dragoste atât pe călugări, cât și pe numeroșii arabi și beduini, bolnavi sau răniți în război, care erau aduși la infirmeria mănăstirii. Pentru aceasta îl iubeau și-l căutau atât unii, cât și alții. Duhovnicul lui, ieroschimonahul Sava, macedonean de neam, care cunoștea limba română, era un mare povățuitor de suflete, și mărturisea pe toți călugării români nevoitori în Țara Sfântă. Astfel, ziua era în slujba obștii și a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur în chilie cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi și citiri din Sfânta Evanghelie și din scrierile Sfinților Părinți. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice, din care se hrănea atât pe sine, cât și pe cei ce veneau la el. Avea și darul scrierii de învățături și versuri duhovnicești, pe care le trimitea fraților săi din Țara Sfântă sau le dădea pelerinilor români care veneau spre închinare la Mormântul Domnului. Între anii 1939–1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peșteră din pustiu Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obștescul sfârșit. Obișnuia să se roage noaptea, singur, hrănindu-se doar cu pesmeți și puține fructe, răbdând multe ispite. Între anii 1940–1941, din cauza războiului, Cuviosul Ioan a stat cu mai mulți călugări din Țara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarce la Mănăstirea Sfântul Sava și continuă aceleași ascultări și nevoințe. În anul 1947 este hirotonit diacon, la 13 mai, în Biserica Sfântului Mormânt, cu aprobarea Patriarhului României, la recomandarea Arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Așezământului Românesc din Ierusalim. În același an, Cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt de arhiereul Irinarh, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe Valea Iordanului (înființat atunci de Patriarhia română), aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos. Timp de 5 ani, cât a dus această ascultare, Cuviosul Ioan Iacob a săvârșit zilnic toate sfintele slujbe, în limba română, a tradus numeroase pagini din Sfinții Părinți cu învățături pentru călugări și pelerini; a compus un bogat volum de versuri duhovnicești, a înnoit chiliile și biserica schitului și, mai ales, viața duhovnicească din schit, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor din țară, pe care îi spovedea, îi împărtășea și le dădea sfaturi mântuitoare de suflet. Noaptea, însă, se nevoia singur, neștiut de nimeni, fie în chilie, fie ieșind să se roage pe valea Iordanului, încercând să urmeze, după putere, Cuvioasei Maria Egipteanca. Nevoința lui era aceasta: ziua nu mânca nimic până la apusul soarelui și rostea neîncetat rugăciunea din inimă, iar cu mâinile lucra la grădină, la întreținerea schitului și odihnea cu dragoste pelerinii care poposeau acolo. Noaptea săvârșea slujbele rânduite, spovedea închinătorii și se retrăgea câteva ore la liniște într-o peșteră de pe malul Iordanului, iar dimineața se întorcea la schit cu chipul luminat. Singurul său ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum și câteva maici românce bătrâne, Melania, Natalia, Galinia, Casiana și Magdalena, care îi erau fiice duhovnicești și se aflau sub ascultarea sa. Arzând cu inima mai mult pentru Hristos și iubind desăvârșit liniștea și rugăciunea, fericitul stareț Ioan s-a retras, în luna noiembrie 1952, din ascultarea de egumen și, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiu Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat). Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peșteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiție, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc. Alături de el, într-o altă peșteră, se nevoia un monah cipriot, anume Pavel.

Aici s-a nevoit Sfântul Ioan Sihastrul cu ucenicul său, timp de 7 ani, în rugăciuni neîncetate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neștiute, în cugetări și în doriri duhovnicești, răbdând tot felul de ispite, suferințe, lipsuri, lupte cu diavolii și cu înstrăinare totală, aprinzându-se de multă râvnă pentru Hristos și slăvind pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat. La peșteră, unde cu greu se ajungea, pe o scară înaltă, nu primea pe nimeni, comunicând cu cei ce veneau mai ales prin rugăciune, prin unele scrieri sfinte și prin ucenicul său. În sărbători mari și în posturi Sfântul Ioan săvârșea Sfânta Liturghie în paradisul peșterii Sfânta Ana și se împărtășeau amândoi cu Trupul și Sângele lui Hristos, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate. În timpul zilei și în clipe de răgaz, ieșea în gura peșterii, la lumină, unde scria versuri religioase și traducea pagini patristice din limba greacă. Mânca o dată în zi, pesmeți, măsline, smochine și bea puțină apă, iar noaptea dormea câteva ore, pe o scândură, având o piatră drept perină. În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtășit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața, 5 august 1960, la orele 5 și-a dat sufletul în mâinile lui Iisus Hristos, la vârsta de numai 47 de ani. După trei zile, a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie. Știuse mai dinainte data sfârșitului său, pe care și-a însemnat-o pe pereții peșterii. A fost înmormântat în peștera în care s-a nevoit și care s-a umplut, în timpul slujbei, de nenumărate păsărele, hrănite până atunci zilnic de cuviosul Ioan. După 20 de ani, la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestricat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata sfinților, pentru nevoința și sfințenia vieții sale de pe pământ. O mare bucurie duhovnicească i-a cuprins pe toți. La 15 august 1980, același egumen i-a pregătit raclă sculptată în lemn de chiparos, l-a așezat în ea, cu mare cinste, și l-a dus în procesiune, împreună cu câțiva arhieri de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim și cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul acestei mănăstiri, depunând Sfintele Moaște în biserica cu hramul Sfântul Ștefan din incintă, unde se află și moaștele Sfântului Gheorghe Hozevitul. De atunci, vin zilnic pelerini ortodocși, și chiar catolici, ca să se închine la moaștele Cuviosului, cerându-i ajutorul, pe care, toți cei ce se roagă cu credință, îl primesc. Această strămutare a moaștelor Sfântului Ioan s-a făcut cu binecuvântarea patriarhului Benedict al Ierusalimului. El este cinstit de toți ortodocșii, dar, mai ales, de cei din România, Grecia, Cipru și Țara Sfântă. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, luând în considerare sfințenia vieții Cuviosului Ioan Iacob, și văzând cinstitele sale moaște, l-a trecut în rândul sfinților, la data de 20–21 iunie, 1992, sub numele de „Sfântul Cuvios Ioan de la Neamț – Hozevitul”, fixându-i-se prăznuire pe ziua de 5 august, data mutării lui la cele veșnice. (Sursa: **Orthodoxwiki**)

❖ PROGRAM

DUMINICA, 5 AUGUST 2018, ORA 11:00 A.M.

- SFANTA LITURGHIE (Vindecarea lunaticului)

SAMBATA, 11 AUGUST 2018, ORA 5:00 P.M.

- SFANTUL MASLU

DUMINICA, 12 AUGUST 2018, ORA 11:00 A.M.

- SFANTA LITURGHIE (Pilda datornicului nemilostiv)

MIERCURI, 15 AUGUST 2018, ORA 10:00 A.M.

- SFANTA LITURGHIE (Adormirea Maicii Domnului)

JOI, 16 AUGUST 2018, ORA 10:00 A.M.

- SFANTA LITURGHIE (Sfintii Martiri Brancoveni)

DUMINICA, 19 AUGUST, ORA 9:30 A.M.

VA ASTEPTAM ALATURI DE NOI LA CAMPUL ROMANESC, HAMILTON

- UTRENIE SI SFANTA LITURGHIE (Tanarul bogat)
- PICNIC

